

КОНЦЕПЦІЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ ТА ЇЇ МІСЦЕ В СИСТЕМІ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІКИ

В. В. Вінниченко, ст.гр. УП-14

В. В. Сибірцев, доц., к.е.н.

Кіровоградський національний технічний університет

Безпека як система корінних, типових властивостей будь-якої країни втілює в собі усі сфери різних галузей життєдіяльності й розвитку людини, суспільства, держави і природи. При визначенні економічної безпеки національної економіки слід розмежувати поняття національної безпеки, економічної безпеки та економічної безпеки держави. Національна безпека будь-якої держави – це системна категорія права, політичної економії та політології, тісно пов'язана з категоріями територіальної єдності й недоторканності, агресії та примусу, економічної незалежності та економічного суверенітету тощо.

У сучасному світі проблему національної безпеки виділено в окрему галузь політичної науки та політичної діяльності, значення якої постійно зростає. Від рівня національної безпеки залежить саме існування та розвиток людини, суспільства, держави. Процеси глобалізації, посилення єдності світу з одночасним поглибленням його національної різноманітності, революція у військовій сфері призвели до зміни загроз і небезпек для людства, окремих націй і держав, що вимагає нових підходів до глобальної, міжнародної та національної безпеки.

Найбільш гострою проблема національної безпеки виявилася для сучасних посткомуністичних держав, зокрема й для України. Для нього притаманні загострення соціальних протиріч, які провокують конфлікти в різних сферах життя суспільства, загрожують його національній безпеці. Створення ефективної системи забезпечення національної безпеки України, модернізація її військової політики у відповідності з вимогами часу є складовою державотворчих процесів в Україні. Існування України як суверенної та стабільної держави, її прогресивний розвиток, самозбереження й безпека неможливі без розроблення і впровадження цілеспрямованої системи політики захисту національних інтересів від зовнішніх та внутрішніх загроз. Усе це зумовлює актуальність проблеми національної безпеки України.

В Україні триває процес усвідомлення та формування загального уявлення про національну безпеку і потребу в ній як атрибуті зрілої політичної нації та сучасної європейської держави. Однією з вимог до здійснення ефективної політики безпеки є постійний її моніторинг, що супроводжується політичними кроками та прийняттям ефективних рішень.

Концепція національної безпеки – фундаментальний документ, який має містити керівні принципи, цільові настанови та методи забезпечення національної безпеки, окреслювати механізм функціонування системи національної безпеки.

Концепція становить собою документ, в якому із застосуванням системного і синергетичного підходів розглядається складний феномен – національна безпека України. Концепція національної безпеки формує можливість на законодавчому рівні реалізовувати, розвивати, доповнювати і конкретизувати основні напрями державної політики національної безпеки. Саме Концепція національної безпеки виконує інструментальну функцію – за її допомогою формується ієрархічна система нормативно-правових актів, що регулює суспільні відносини в сфері національної безпеки.

Виходячи із надзвичайної важливості надання концептуального змісту державній політиці національної безпеки України, положення даного документу підлягають обов'язковому виконанню посадовими особами всіх гілок влади України.

Впровадження стратегії забезпечення національної безпеки України в сучасних умовах – один із найактуальніших напрямів теорії і практики національної безпеки, що розробляється на засадах відповідних наукових досліджень, важливою складовою яких мають стати результати аналізу вітчизняного та зарубіжного понятійно-категоріального апарату, досвіду їх формування. Саме такий підхід дозволить сформулювати загально визнану систему національної безпеки, з урахуванням вимог до чинного законодавства України.

Концепція національної безпеки має віддзеркалювати систему поглядів на забезпечення особи, суспільства і держави від внутрішніх і зовнішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, магістральні напрями державної політики України. У найбільш загальному плані концепція національної безпеки має визначити цілі, функції, принципи функціонування системи національної безпеки. Принципи, закладені у цю систему, є визначальними для функціонування усього організму нації через те, що основною метою створення системи національної безпеки є утворення організаційно-функціональної структури забезпечення національних інтересів. З огляду на це будь-які рішення, що приймаються у окреслених Концепцією національної безпеки сферах життєдіяльності, мають узгоджуватися і бути прийнятими відповідно до неї. Те ж стосується і діяльності державних органів, установ, підприємств та організацій, а також кожного окремого представника українського народу. У Концепції мають бути визначені такі основоположні поняття, як: національна безпека, українська нація, об'єкти національної безпеки, загрози національній безпеці, система національної безпеки, система забезпечення національної безпеки, національна мета, національна ідея, національні інтереси тощо. Головним призначенням Концепції має бути формування концептуальної ідеї існування самостійної незалежної держави, а також виживання, стійкий розвиток та процвітання української нації. При чому подальше існування держави і нації повинно розглядатися крізь симбіотичну єдність таких компонентів: самозбереження, самовідтворення, самовдосконалення, творче самотворення.

Список літератури

3. Ліпкан В. А. – Теоретичні основи та елементи національної безпеки України: монографія. – К.:2003 р.
1. Ліпкан В. А. – Поняття та зміст націоналізму // Право України №9, 2003 р.
2. Циганов В. В. – Національна безпека України: посібник. – К.: НАВСУ, 2004.

УДК 331.5

СУЧАСНІ МЕТОДИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО РИНКУ ПРАЦІ

Ю. С. Геркіял, ст. гр. УП-13

В. В. Сибірцев, доц., к.е.н.

Кіровоградський національний технічний університет

Сучасний стан розвитку ринку праці ставить під загрозу національну безпеку України. Адже, при наявності економічного зростання він продукує трудову бідність, зниження економічної активності працездатного населення та розширення економічно вимушеної праці, подальше майнове розшарування населення, втрату трудового потенціалу як в демографічному, так і в міграційному вимірі, розбалансованість ринку праці і ринку освітніх послуг і, відповідно, зниження якості трудового потенціалу. Протягом всього періоду після початку економічних реформ держава так і не змогла сформулювати цілісну концепцію регулювання ринку праці, зосереджуючи головні зусилля переважно на одній (причому незначній за вагою) складовій – регулюванні масштабів офіційного безробіття за рахунок сприяння малоефективній зайнятості. Держава практично немає довгострокової стратегії та